

Hayatta başarı için tavsiyeler

[dinimizislam.com] Dünyadaki bütün ülkeler, kendi çocuklarının ve gençlerinin dürüst, çalışkan, güzel ahlaklı, başarılı, kültürlü, topluma faydalı, vatansever, eğitilmiş ve kendi öz değerlerine saygılı insanlar olarak yetişmesini ister. Bunun için çaba harcar. Bunu başaran ülkelerin, diğer sıkıntıları daha kolay ve daha çabuk çözülür. Çünkü, her şeyin başı insandır. İnsanın iyi yetişmesi için hiçbir masraftan ve güçlükten kaçınmayanlar, başarının ve medeniyetin zirvesine yükseldiler. Osmanlı böyle yaptı. Amerika ve Avrupa şimdi [Osmanlıyı taklit ederek] böyle yapıyor.

[İslam ahlakı 173.sahife] Dinli olsun, dinsiz olsun, inansın, inanmasın, herhangi bir kimse, bilerek veya bilmiyerek, ahkam-ı islamiyyeye, yani Allahü teâlânın emirlerine ve yasaklarına uyduğu kadar, dünyada rahat ve huzur içinde yaşar. Faideli ilacı kullanan herkesin, derdden, sıkıntıdan kurtulması gibidir. Şimdi, dinsiz, imansız, çok kimsenin ve milletlerin, birçok işlerinde muvaffak olmaları, Kur'ân-ı kerimin ahkamına uygun olarak çalıştıkları içindir. Kur'ân-ı kerime uyararak, ahirette sonsuz saadete kavuşabilmek için ise, buna, inanarak, uymak lazımdır.

[dinimizislam.com] İslam alimleri buyuruyor ki:

Tarih boyunca, Müslümanların başarılı olma sebepleri incelenirse, bunun dine uymaktan kaynaklandığı görülür. Başarının derecesi, dinimize uymanın derecesine bağlıdır. Kim dine ne kadar uyarsa, o kadar başarılı olur. Tam uyan, tam başarılı olur. Dinimizde nelerin, nasıl yapılacağı bellidir. Bunları kusursuz uygulayanın başarısı, o nispette fazla olur.

Hazret-i Ömer Kadsiyeye Savaşı'nda Sa'd Bin Ebi Vakkas hazretlerine, (Şöyle bir taarruz düzeni kurun!) diye, savaşla ilgili taktikler vermedi. (Ya Sa'd! Düşman ordusunun çokluğundan korkma, Allah'tan kork! Günah işleme! Eğer askerlerin arasında günah işleyen varsa onu ordudan ayır! Çünkü Allah, içinde günah işleyenlerin olduğu kavme zafer vermez) buyurdu. Çünkü başarılı olmak, ancak Allah'tan korktuğumuz ve Onun emir ve yasaklarını, Onun rızası için bildirmek gayesinde olduğumuz zaman mümkün olur. Yoksa, (Biz bunun en iyisini yaparız!) demekle olmaz. İnsan çok âcizdir. Mesela Cenab-ı Hak idrar yolumuzu tıkasa, helâya çıkamayız; diğer işleri nasıl yapacağız!

Peygamberimiz "aleyhisselatü vessalam" Bilal-i Habeşî'ye "radıyallahü anh" buyurmuşlar ki "**Ümmetimden her kim ne iş yaparsa yapsın muvaffak olmak istiyorsa üç şeye dikkat etsin. Bu üç şartı yerine getirirse hangi işte olursa olsun muvaffak olur.** Ne iş yaparsa başarılı olur. Muvaffak olur. Bir, Allah rızası için iş yapacak. Ahmedin hatırı için, nefsinin bilmem şöhreti için olmayacak. Rabbim bundan razı mı değil mi, bu benim söylediğimden, bu benim verdiğimden, yani her şeyde buna bakacak. Çünkü seni O yarattı; Ona döneceksin. Euzü billah. **(Küllî şeyin yercü ila aslihi.)** Her şey aslına dönecek. O bizi yoktan var ettiği gibi sonra tekrar O alacaktır. O halde geldiğin yere yine gideceksin. Şu anda bir fırsat verdiler. O fırsatı nefsin için değil Onun için kullan. Çünkü tekrar Ona döneceksin. İkincisi, birlik beraberlik içinde, yani ekip çalışması yapın. Birlik

beraberlikten kasıt o. Tek başınıza değil; ekip. Hiç kimse tek başına hiçbir şey yapamaz. Üçüncüsü, dürüst olun, doğru olun. Yani menfaatin değil, canın gitse yalan söylemeyin. O köşeyi dönmen için, o fırsatı değerlendirmek için katrilyonda bir hile, yalan bir şey soktun mu çöpe gider. Çünkü sigorta attı mı İstanbul da söner, bütün Türkiye söner. Şu kadar iki milim, elektrik sigortası atsa yeter. Sigorta attı bir kere. Onun için bunun azı çoğu olmaz. Sigortayı attırmayın. Yani doğru tüccarı Allah sever. Yoksa ticaret yapmış da sahtekarlık yapmış. O sevilmez ki. Doğru olmasından dolayı. Çünkü ticarete daima menfaat her şeyi kaplar. Çünkü düşünebiliyor musunuz yani eğri bir mal var; eğri demezsen satılacak. Ama sen eğri bu diyorsun alana. Veyahut da fiyatında dürüst davranıyorsun. Yani adamlar biliyorlar ki, bunda hile olmaz, bu yalan söylemez. Dobra insan daima kazançlı olur. Kaybetti gibi görülse bile kârdadır. Yani sahtekarlık af olmaz. O gün tabi başarılı olursun. Ama üç gün sonra mutlaka kaybedersin. Namaz kılmanın dışında hiçbir şey itibar sağlamaz. Namaz hiç eskimez. Namaz kılan daima itibarlıdır. Büyüklüğümüz buyurdular ki, namaz itibardır, namaz izzettir. Namazını kılan hiçbir zaman zillete düşmez. Ne darülaceze'ye düşer ne Bakırköy'e ne sokaklara. Bunların hepsi namazsız insanlardır. **(Namaz izzettir)** diyor hadis-i şerif.

Hazret-i Ömer "radiyallahü anh" bir gün ordusu geliyor, o da karşılıyor Eshab-ı kiramla beraber. Zafer kazanmış askerler, neşe içinde geliyorlar. Hepsini tebrik etti, o zaferi kazandıkları için dua etti, bol ganimetler getirdiler. Hazret-i Ömer bir düşünceye daldı. Dediler ki hayırdır inşallah, yanındakilere sordu. Dedi ki işte ordu, işte zafer. Eğer şu anda Allahü teala duanızı kabul etseydi, cenab-ı Hakdan ne isterdiniz dedi, yanındakilere sordu tek tek. Biri dedi ki, ya halife ya emir-el müminin, cenab-ı Hakdan dilerdik ki ya Rabbi bana odalar dolusu para ver, altın ver, gümüş ver, hep bu orduyu ben destekleyeyim. Hep bunlara para vereyim. Zaferden zafere koşsunlar. Maşallah çok iyi. Ötekine sordu, dedi sen ne isterdin Allahü tealadan duan kabul olsaydı? Vadiler dolusu hayvanlarım olsaydı, orduya feda etseydim. Kessinler, yesinler, ben tekrar yetiştireyim böyle birşeyler isterdim. Herkes bir şeyler söyledi. En sonunda dediler ki, ya emir-ül müminin sen ne isterdin? Senin duan kabul olsaydı şu anda. Hepsine baktı tekrar tekrar tekrar. Ben dedi duam kabul olsaydı adam isterdim. Eba Ubeyde bin Cerrah gibi, Sa'd bin Ebi Vakkas gibi, Muaz bin Cebel gibi. Çünkü dedi unutmayın her iş insanda biter. Ne para, ne pul. Şimdi buna ekip çalışması diyorlar bu dünyada şimdi. Liderden ziyade ekip. Onun için liderlik ekibini seçmek sanattır. Hazret-i Ömer bunu söyledi. Yani **biz ne kadar başarılı olursak olalım, maiyetimiz ne kadar başarılı olmazsa hepimiz başarısız oluruz.** Maiyet ne kadar başarılı olursa, bu iki başarı bir araya gelirse zaferden zafere koşarız. Onun için Osmanlılar adam yetiştirdiler ve 600 senelik bir imparatorluk kurdular. Ve en zeki, en çalışkan, en ihlaslı insanları Enderun mektebine aldılar, saraya aldılar özel olarak yetiştirdiler, bu noktaya geldiler. Şimdi maalesef maalesef maalesef adam bulmak zorlaşıyor.

Müslüman, dinine uydukça başarılı olur. Bu başarı onun değil sistemin başarısıdır. Sıkıntısının sebebiyse sisteme yani dinimize uymamaktan, nefsimize uymaktan kaynaklanmaktadır. Biz dinimize ne kadar uyabilirsek, o kadar rahat eder ve başarılı oluruz. Allahü teâlâ, (Allah'a, Peygambere ve sizden olan amire itaat edin) buyuruyor. Kim kendi aklına göre hareket ederse helak olur. Dinin emirlerine uymak birinci şarttır. Büyük engel insanın kendisidir. Nefsimize uymak, en büyük engeldir.

Sevmenin ve sevilmenin ve başarılı olmanın en büyük engeli insanın egosudur, kendisidir. Yani sen Allah kuvvet vermezse elini oynatamazsın, Allah güç kuvvet vermezse bakamazsın, Allah güç kuvvet vermezse konuşamazsın. Kimsin sen o zaman? Aciz olduğunu, on para etmediğini anlamalı.

Şibli hazretleri Bağdat'a gelmiş; hacca gidiyor. Harun Reşid'e haber vermişler. Efendim Şibli hazretleri çok mübarek bir zattır, çok büyük bir insandır. Hazır Bağdat'a gelmiştir. Hacca gidiyor. Acaba bir görüşseniz, bir duasını alsanız demişler. Elbette demiş; derhal. Yalnız hoca efendiye haber verin. Biz mi yanına gidelim, yoksa o mu saraya gelir? Şibli hazretlerine gidiyorlar. Diyorlar ki efendim böyle böyle. Halife-i müslimin diyor ki, biz mi gelelim, yoksa o teşrif eder mi saraya? Mübarek buyurmuş ki, halifenin buraya gelmesi ayıptır. Biz gideriz ziyaretine. Saraya gelmiş. Tabi çok izzet ve ikram gösteriyorlar. Diyor ki Harun Reşid; hocam diyor, bana bir nasihat verir misiniz? O mübarek de buyuruyor ki, bana bir bardak su getirin! Bir bardak su getiriyorlar Şibli hazretlerine. Diyor ki Harun Reşide, efendim diyor siz bir çölde olsanız, çöl. Susuzluktan ölmek üzere olsanız. Ve ölümünüz mukadderse bir bardak suya servetinizin yarısını verir misiniz? Ölmek için veririm efendim diyor. Aferin diyor. Suyu içtiniz. Çıkması da mümkün değil. Ölüm mukadder. Servetinizin diğer yarısını da rahatlamak için, bu sıkıntıdan kurtulmak için verir misiniz? diyor. Hocam, ölmek için veririm diyor. İşte senin bu kadar tantanayla, şaşayla, varlıklarım diye öğündüğün bütün bu neyin varsa yüce Allahın yarattığı bir bardak su kadar da değil. O bir bardak su uğruna servetinin tamamını verebiliyorsun. Çünkü yaşamak için buna muhtaçsın.

Başarı için azim ve sebat etmek önemli

Timurhan ömründe ilk muharebeye çıkıyor. Savaş kaybediyor. Kaybedince perişan oluyor, çadırına geçiyor. Durmadan ağlıyor. Ben diyor bu işi yapamayacağım, ben diyor bu işten vazgeçeceğim. Ben yapamıyorum diyor, başlıyor ağlamaya. Çadırında da bir karınca görmüş. Karınca bir yerden çıkmak için uğraşıyor, pat diye düşüyor. Karınca çıkıyor, düşüyor. Timur han da başlamış saymaya. Sayacağım onu kaç kere düşüyor. 25, 30, 40, 50, 60, 75, 80, neyse işte. Karınca o dediği yere çıkmış. Nereye çıkmak istiyorsa. Vay be. Şu karıncanın azmi, benim de havlu atmam, bu erkekliğe yakışmaz demiş. Karınca azmetti, karar verdi. Çıktı çıktı, düştü. Çıktı çıktı, çıktı çıktı battı. Bir daha çıktı, battı. Çıktı çıktı düştü. Ben diyor karınca kadar olamadım? Yıkarım ortalığı demiş, azmin elinden bir şey kurtulmaz demiş. Koca Timurhan olmuş, her tarafın tozunu atmış.

Başarı için işlerini düzgün, içine sinecek şekilde yapmalı

Hadis-i şerif var, **(Yaptığınız işten içiniz rahat değilse, bilin ki o işten dolayı birisi üzülecektir.)** Bir iş yapıyorsun yahut da bir mal üretiyorsun, ama için rahat değil. Çünkü biliyorsun onu nasıl yaptığını. O zaman bil ki bundan dolayı birileri üzülecek. Peygamber efendimizin "aleyhissalatü vesselam" mübarek evladı İbrahim "radiyallahü anh" galiba 16 aylıkken vefat ediyor. Oraya defnediyorlar. İki Eshab-ı kiram iniyor, kabre koyuyorlar. Fakat çıkarlarken iki tane kerpici dümdüz koyacaklarına ters koyuyorlar, örerken eğri örüyorlar. Onlar tam üzerini kapatmadan, Cenab-ı Peygamber siz çıkın buyuruyor. Kendisi iniyor bu sefer. O iki tane kerpici söküyor, tekrar düzgün vaziyette üst üste koyuyor, kapatıyor ve çıkıyor. Buyuruyor ki, bu kerpiçlerin şöyle olması veya böyle olması, mevtaya bir

Fayda veya zarar vermez. Ama buyurdular, bize zarar verdi. Eğri iş yapmak Müslümana yakışmaz. İşte o zaman buyuruyorlar, yaptığınız işten içiniz rahat değilse, biri ondan üzülür. Ben üzuldüm buyuruyorlar kerpiçlerin böyle eğri konmasından. Ne lüzum var, düzgün koy. İşte oradan, bütün İslam ilimlerinde, İslam âleminde estetik denilen, güzellik denilen bir varlık, bu hadis-i şeriften çıkmıştır, diyorlar. **(Allahü cemilün, yuhibbül cemal.)** Allah güzeldir, güzel şeyi sever. Güzel yapmak lazım her şeyi.

Başarı için doğru sebeplere yapışmalı

Allahü teâlâ dileseydi, herşeyi sebepsiz yaratırdı. Ateşsiz yakardı. Yimeden doyururdu. Tayyâresiz uçururdu. Radyosuz, uzaktan duyururdu. Fakat lutf ederek, kullarına iyilik ederek, herşeyi yaratmasını bir sebebe bağladı. Belirli şeyleri, belli sebeplerle yaratmağı diledi. İşlerini, sebeplerin altına gizledi. Kudretini sebepler altında sakladı. Onun birşeyi yaratmasını isteyen, o şeyin sebebine yapışır, o şeye kavuşur.

Başarılı insanların yapıştıkları sebepler ve vasıflarından bazıları şöyledir:

Güler yüzlü, tatlı dilli ve siyaseti güzeldir. Güzel siyaset, herkesin memnun olmasıdır. Güler yüz ve tatlı dil, hem bizi koruyan, hem de düşmanımıza bile zarar vermeyen, aksine onu ferahlandıran çok güzel bir huydur.

Günümüzün insanına verilecek en güzel hediye, güler yüz ve tatlı dil olduğunu bilir. Öfkelenmez, hiç sertlik göstermez. Güleryüz ve tatlı dil, zamanın cihadı ve başarının sırrıdır. Çok kimse öfke küpüdür. Geçimsizlikler, cinayetler, ailedeki bütün sıkıntılar hep bundandır.

İmanlıdır, adaletlidir, doğru ve fedakârdır. Birlik ve beraberliğe önem verir, hedefini iyi seçer.

Nefsini terbiye edip, çürütür. Tohumu toprağa atınca çürümeden ağaç meyve vermez. Nefis tohuma benzer. Nefsimiz çürüyünce meyve verir. Öyle insanı da herkes sever.

Günahlardan sakınarak sabreder, herkese iyilik eder.

Mütevazıdır. Tevazu göstereni Hak teâlâ yükseltir. O tevazu ettikçe daha yükselir. Kibredeni alçaltır. O kibirlendikçe halk onu aşağı görür. Hele mahşer günü gururlu ve kibirliler, ayaklar altında kalıp, hakaret görür.

Din büyüklerimizin yoluna sarılır. (Sonra yaparım diyenler, işini sonraya bırakanlar helâk oldu) hadis-i şerifini bilir, işini geciktirmez, yarına bırakmaz. Araya sonra girince, o iş kaldı demektir, çünkü unuturuz, bir mani çıkar, hastalık olur, ölüm olur, bir daha o işi yapamayız.

Kalbini Cenab-ı Hakk'a döndürür ve güler yüzlü olur. Bu ikisi, başarının sırrıdır.

Mutlu, huzurlu ve sıhhatli olmaya çalışır.

İstişarenin önemini bilir ve sormadan bir şey yapmaz. Kendi başına hareket etmez, işin ehli olanlarla istişare eder.

Başarının sırrı, yapmak değil, sormaktır.

Hiç kimsenin kalbini incitmez. Bir hizmet, bir iş yaparken, gıybetle, dedikoduyla, iftirayla, münakaşayla, sertlikle kimsenin kalbini incitmez. İnsanların kalbini kırıp, kul hakkına girdikten sonra, yaptığımız iyiliklerin hiç faydası olmaz. Sevaplarımız hak sahiplerine verilir, bu da az gelirse, onların günahlarını yükleniriz. İşte buna iflas denir.

Her zaman (Kolaylaştırın, zorlaştırmayın) hadis-i şerifine uygun hareket eder.

İş yaparken, teklif getirirken yeni alternatifler üretir. Daima yeni durumlara uyum sağlar.

Kanunsuz iş yapmaz.

Herkese iyi davranır, saygılı, edeplidir.

Kimseyle tartışmaz. Münakaşaya girmez, bilir ki, tartışma dostun dostluğunu giderir, düşmanın düşmanlığını artırır.

Kısa ve net konuşur, işi sürüncemeye bırakmaz.

Başarılarını Allahü teâlâdan, başarısızlıklarını günahlarından bilir.

Hakkı, doğruyu kim söylerse söylesin kabul eder. Söyleyene değil, sözüne bakar.

Söz dinler. İş bilen değil, peki diyen kıymetlidir. Söz dinlemeyen, kabiliyetli olsa da başarılı olamaz.

Acele etmez. Acele eden, hata yapar. Ağır ve temkinli hareket eden, ya isabet kaydeder veya isabete yaklaşır. Acele şeytandandır. Temkinli hareket Rahman'dandır.

Başarılı kimse, eğer idareci ise:

Her işi kendisi yapmaya çalışmaz, bunun yanlış olduğunu bilir. Çalışanlara tam yetki verir. Böyle tam yetkiyle çalışanlar başarılı olur.

Herkesin fikrine saygı duyar, sabırla dinler. Sonunda da doğru olanı söyler.

Elemanların getirdikleri teklifleri, uygunsuz olsa bile, takdirle karşılamaya çalışır.

İşi ehline verir.

Elemanlardan önce kendine çeki düzen verir. Başkasını düzeltmek isteyen, önce kendini düzeltmesi gerektiğini bilir. Kendi nefsinin terbiye edemeyen, başkasınınkini hiç terbiye edemez.

Her iki taraf dinlenilmeden, karar vermez.

Maiyetiyle yani emri altındakilerle laubali olmaz, ciddi ve mert olur.

Özür dileyenin özrünü kabul eder.

Yerinde ve ihtiyaç kadar müdahale eder. Çok fazla müdahale başarıyı önler.

Kabiliyetli, iyi yönetici, şahsa göre uygun iş verir. Onun kendiliğinden iş yapmasını beklemesiz.

Kibirleşmez. Maiyetine karşı kibirlenen, zayıftır, boştur. Âcizler kibirli olur.

Maiyetine kendini sevdendirir. Maiyeti kendisini sevmiyorsa, ondan çekiniyorsa, uygun tekliflerde bulunamıyorsa, o yöneticiye iyi denmez.

Hevesleri hep canlı tutar. İnsan çalıştırmanın temel şartı, heves kırmamaktır.

Yukarıda sayılanları yapmayan veya yapamayan insan da başarılı olamaz.

Başarılı, bir yerlere ulaşmış, bir şeylere kavuşmuş insanların bir hususiyetleri de fedakâr olmalarıdır. Başarının sırrı vermektir. Almayı düşünen kaybeder.

Kazakistan'da Hoca Ahmed Yesevi hazretleri var. Şeyh Ahmed Yesevi hazretleri vefatlarına yakın en seçkin dört talebesi varmış, fakat hangisine tekkeyi, dergâhı teslim edeceğine karar verememiş. Bakıyor, her birinin kendine has üstünlükleri var. Ben de bunları bir imtihan edeyim de, kim başarılı olursa ona teslim edeyim diyor. Dördünü de bir gün dağa gönderiyor. Bakın diyor, hava soğudu, şimdi siz dağa gidin, odun kesin, tekkeye getirin, sobaları yakalım ısıtalım diyor. Peki diyorlar, dördü de dağa gidiyor. Odunları kesiyorlar, sırtlarına alıyorlar. Tam gelirken bir yağmur bir yağmur bir yağmur. Tekkeye geliyorlar, hepsi sırlıklam ve odunlar da ıslak. Bakıyor birinciye, odunlar yaş. Herkes tabi sıralamış kendisi. İkinciye bakıyor, onlar da ıslak. Üçüncüye bakıyor, yine ıslak. Dördüncüye bakıyor odunlar kuru. Diğer talebelerine söylüyor; bakın diyor bunun odunları kuru, sizinkiler yaş. Odunları kuru getiren talebesine dönüyor, nasıl oldu da bu odunlar böyle kuru geldi diyor. Hocam diyor, yağmur başlayınca, bu dergâha gelecek odunların yaş olması bir fayda vermez, yanmaz, ısıtmaz. Siz hasta olursunuz, arkadaşlar da üşütürlerse, onlar da hasta olur. Bu aklıma geldi, ben de neyim varsa çıkardım odunlara sardım, kendimi bu dergâha feda ettim. Ben hastalanırım, ölebilirim ama arkadaşlarım yaşasın onlar devam etsin, hocama bir şey olmasın diye neyim varsa sardım, buraya getirdim. E madem diyor sen kendini hocana ve dergaha feda ettin, dergah da sana feda olsun. İş dayanıyor dayanıyor, fedakarlığa dayanıyor. Eshab-ı kiramın fedakarlığı. Onun için hadis-i şerifde, onlar bir avuç arpa sadaka verseler Allahü tealanın onlara verdiği sevab, Eshab-ı Kiram olmayan birisi Uhud dağı kadar altın dağıtsa alamıyor. Onların bir avuç arpa vermek suretiyle kavuştukları sevabı, Uhud dağı kadar altın sadaka verse yine alamıyor. Neden? Herkes inkar ederken iman etmek, işkencelere rağmen imandan dönmemek, ilk olmak. Onlar olmasaydı, bugün islamiyet yoktu.

Din ve dünya işlerinde başarılı olmak için, doğruluktan kesinlikle ayrılmamak gerekir. Yalan, yanlış veya zarar üzerinde ısrar ederek hiçbir işte başarılı olunamaz. Hatada ısrar ederek bir yere varılmaz.

Başarılı olmak için ikinci önemli şart, sevgi ve güvendir. Din kardeşimizi, iş arkadaşımızı, patronumuzu, hocamızı veya öğretmenimizi biz seversek, onlar da bizi sever. Biz onlara güvenirsek, onlar da bize güvenir. Onlara, bu sevgi ve güveni tesis edecek şekilde davranmak gerekir. Yoksa zorlamayla sevgi ve güven ortamı oluşmaz. O şekilde davranınca, sevgi ve güven kendiliğinden oluşur.

İnsan sevmediği işte başarılı olamaz, o işe faydası olamaz. Kendine de, o işe de faydadan çok zararı olur. Çalıştığı işte, âmirine, arkadaşlarına güvenmiyorsa ve

güven vermiyorsa, kimse ona yardımcı olmaz. Kendi başına kalır. Dolayısıyla sevgi ve güven, bir arada olmanın ve başarının şartıdır.

Başarı sonda işe yarayandır

Bir hadise, neticesiyle ölçülür. Bir talebe, bütün sınıflarını başarı ile geçse, son sınıfta çalışmayıp birkaç sene üst üste kalıp, mezun olamasa, önceki başarılarının hiç kıymeti olmaz ve diploma alamaz. Tembel bir talebe de, bütün sınıflarda başarısız olmasına rağmen, her ne suretle olursa olsun, diploma almışsa, muradına kavuşmuş olur.

Onun için hazret-i Peygamber buyuruyor ki "aleyhissalatü vesselam", **(El-ibretü lil havatim.)** Muteber olan insanın hayatının sonu, yani imtihan.

Peygamber buyuruyor ki "aleyhissalatü vesselam" **(İnsanlar uykudadır ölünce uyanırlar.)** İnsanın rüyada füzeler yapması, toplar yapması, bilmem otoparklar yapması, eğer başarı diye bunları kastediyorsanız, bunun hepsi hayal buyurdular. Nasılsa bu ölünce, bunların hepsinin olmayacağı belli bir şey. Çünkü hadis-i şerif öyle. İnsanlar uykudadır, ölünce uyanırlar. Biz başarıyı, öldükden sonraki muvaffakiyetten bahsediyoruz. Yani öyle bir niyet yapacak ki, nefsini öyle ayaklar altına alacak ki, taşı taşın üstüne koyduğu zaman bu sevab yazılacak. Dolayısıyla öldükten sonra işe yaramayan bir başarıya, başarı denmez buyurdular. Eğer öldükten sonra ona bir fayda temin ediyorsa, işte başarı ona derler. Bunun da en büyük engeli insanın nefsidir. Yapma der, unutturur, fitne sokar, kendini büyük bildirir, beğendirir daha doğrusu, aferin senden daha iyisini kimse yapamaz, bunu ancak sen yaparsın der ve kandırır.

Kadı Muhammed Zahid hazretlerinin mütevazı bir kabri var, kabirlerinde 8-10 tane taş var, bir de sancak, eski bir sancak o kadar. Kabri hem de uzak bir yerde. Kaç kilometre gidiyorlar onun kabrini ziyarete. Halbuki dibimizde dünyanın yarısını yutmuş zenginlerin mezarları var. Bırak ziyareti, kemiklerini bırakmıyorlar mezarında, onları bile götürüyorlar bir taraflara. Hiç giden yok, gelen yok. Halbuki o mübarek zatın kabrini ziyaret etmeye dört bin km uzağa gidiyorlar. Peki ne özelliği var onun, o mübarek zatın? Zahid diyor zaten. İşte belli. Dünyaya metelik vermemiş. Onun için ehl-i dünya, hem dünyada hem ahirette rezil rüsvadır. Ancak Allah diyenler aziz ve kıymetli. Çünkü Allah büyük. Kim kimle beraberse öyle anılır. Allahü tealayla beraber olanlar, Allahü tealayı hatırlatır, Allahü tealayı severler, onla beraber olurlar. Kim çok parayı seviyorsa, kim çok dünya malını çok seviyorsa, onu da sevenler farklı tabi, onlar da olacaktır. Ama herkes sevdikleriyle beraber olacaktır. Onun için dünyada akıllı olmanın yolu, ahirette kiminle olacaksan dünyada şimdiden beraber olmaya çalış. Ahirette kimle beraber olmak istiyorsan, tercihini şimdiden yap.

Sonradan Müslüman olan eski komünist partisi genel sekreteri Roger Garaudy var. Birisi ona sordu; dedi ki efendim siz batı kültürünü en iyi şekilde biliyorsunuz. Sonra da müslüman oldunuz. İslam kültürünü de derinlemesine inceliyorsunuz ve biliyorsunuz. Acaba bu iki kültür arasında ne fark gördünüz. Çok tarihi bir cevap verdi. Dedi ki, batı kültüründe sadece nasıl sorusuna cevap aranır. Müslümanlıkta nasıldan sonra bir de niçin vardır. Bunu nefsin için mi yaptın, Allah için mi yaptın. Esas soru bu dedi. Nasıl çıkarım aya? Nasıl zengin olurum? Nasıl banka soyarım? Ne yaparsan yap. Sen niçin yaptığının cevabını ver bana.

Az tamah çok zarar getirir. Hırs ve tamah, iki aç kurt gibidir, tamahkârı kemirir, bitirir. Onların hayatı böyle biter. Kanaatkâr olmalı, Allah'ın verdiği nimetlere şükretmeli. Kanaatkâr olan çalışmaz mı? Elbette çalışır. Eğer pozitif enerji alırsa, duaya kavuşursa, onu kimse tutamaz, adımlarını sayamaz, fakat geçimsizse, sıkıntılıysa, onunla bununla kavgalıysa, yani kendini bitirmiş biriye, düzgün iş yapması çok zordur. Başarının yüzde sekseni gönül almak, yüzde yirmisi çalışmaktır.

Önce dua, sonra para gelir. Bunu tersine çevirmek, önce para demek çok yanlıştır. Önce, dua almak için çalışmalı. Dua almak için de, iyilik etmemiz, karşımızdakinin önce sevgisini, güvenini kazanmamız şarttır. İnsan sevdiğini dinler, sevdiğine itaat eder. Sevgiyi kaybeden, geçici bir süre için belki başarılı gözükebilir, ama o başarı kalıcı olmaz. Biz bugünün değil, yarının tüccarı olmalıyız.

Müslümanlığın tarifine göre çalışmalı. Peygamber efendimiz, (Müslüman, elinden ve dilinden emin olunan kimsedir) buyurmuştur.

Tek başına bir ordu olamayız. Kendi kendimize bir şey yapamayız. (Ben biliyorum) demekle başarılı olunmaz. Sevgi ve güven içinde beraber olmayanlar, başarılı olamazlar. Kurmalı mekanik saatlerin içinde bir sürü küçük çarklar olur. Bunların hepsi birbirine tam uyumlu şekilde çalışırlar. Arada bir çatlak olsa, bir tanesi dönmese, bir tanesi kopsa o saat durur. Özellikle bir arada olduğumuz zaman, yaptığımız işte başarılı olmak için, saatin içindeki çarklar gibi uyum içerisinde olmak, aynı hedef için çalışmak lazım.

Boş oturanı Allahü teâlâ sevmez. Kendi işimiz de olsa, başkasına ait bir işte çalışsak da, boş vaktimiz kalmışsa, bu işe nasıl faydalı olabilirim diye düşünmeli, mutlaka faydalı bir şeylerle meşgul olmalı, kendimizi o işe daha faydalı olacak şekilde geliştirmeye çalışmalı. Yine boş vaktimiz kalırsa Ehl-i sünnet âlimlerinin kitaplarından okumalı, boş durmamaya çalışmalıdır.

Başarılı olmak için insanları iyi tanımak gerekir

Bilgi yönünden insanlar dört gruba ayrılır:

- 1- Bildiğini bilen,
- 2- Bildiğini bilmeyen,
- 3- Bilmediğini bilen,
- 4- Bilmediğini bilmeyen.

Bildiğini bilen: Böyle kimseler makbuldür. Kendinden emindir. Cesurdur, birçok işi başarır.

Bildiğini bilmeyen: Böyle kimseler ikaza muhtaçtır. Çekingendir. Ben bu işi başaramam diye korkar. Gerekli ikaz yapıldığında o işi rahat başarır.

Bilmediğini bilen: Böyle kimseler haddini bilir. Her şeye burnunu sokmaz. Kendi işi ile meşgul olur. Böyle kimseler her zaman takdir görür.

Bilmediğini bilmeyen: Böyle kimseler hem kendine, hem topluma zarar verir. Hem bilmez, hem de bilmediğini bilmez. Yani hem kel, hem foduldur. Her şeye burnunu sokar. Burnu da pislikten kurtulmaz.

Kendileri ile ilişki kurmak yönünden insanlar dörde ayrılır:

- 1- Tavşan pisliği gibi olanlar.
- 2- Gıda [besin] gibi olanlar.
- 3- İlaç gibi olanlar
- 4- Hastalık gibi olanlar.

Tavşan pisliği gibi olanlar: Ne kokar, ne bulaşır. Hiç kimseye yararı ve zararı dokunmaz. Varlıkları ile yoklukları arasında fark olmayan kimselerdir.

Gıda gibi olanlar: Herkesin her zaman ihtiyaç duyduğu kimselerdir. Böyle kimseleri arayıp bulmalı, bulunca da, kaybetmemek için gerekli tedbirleri almalıdır.

İlaç gibi olanlar: Ancak ihtiyaç zamanında işe yararlar. Böyle kimseleri de ihmal etmemelidir.

Hastalık gibi olanlar: Bu tip insanlara hiç ihtiyaç olmaz. Fakat, kendileri insanlara musallat olurlar, bulaşırlar. Bunlardan kurtulmak için, müdara etmek gerekir.

Başkalarının acılarından ve geçmiş felaketlerinden ders almalı. Böyle insanların nasihat ve tavsiyelerine kulak vermeli. Yapacağımız işi, daha önce bunu denemiş, tecrübeli kimselere danışmalıyız; çünkü onlar, kendilerine pahalıya mal olmuş doğru görüş ve bilgileri sana bedava verirler. İllâ bizim de başımıza gelmesini beklememiz doğru olmaz. Bize de çok pahalıya mal olur.

Her müslüman, sahip olduğu imkanları, başarıları, nimetleri kendinden bilmemelidir! "Bunu ben yaptım" dememelidir! Her nimeti Allahü teâlâdan bilmelidir! Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Allahü teâlâ, bir kimseye nimet verir, o da nimetin Allah'tan olduğunu bilirse, henüz hamd etmeden, Allahü teâlâ onu şükretmişlerden yazar. Bir kimse de, işlediği günaha pişman olursa, henüz tevbe etmeden, Allahü teâlâ onu affeder.)
[Hakim]

Kaynaklar:

İslam ahlakı, dinimizislam.com sitesi.